

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **A. R.** zastoupeného Mgr. Petrem Holým, advokátem se sídlem Praha 7, Nad Štolou 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2006, č. j. 29 Az 4/2005 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Petru Holému **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2005, č. j. OAM-1173/VL-07-K04-2005, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 24. 3. 2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností. Uvedl, že žádost o azyl podal na základě odůvodněných obav o svůj život v důsledku svého náboženského vyznání. V polovině roku 2002 byl kontaktován příslušníky vahabistického hnutí, kteří jej žádali, aby jim finančně přispíval. Posléze mu vyhrožovali zabitím, pokud nebude spolupracovat. Obavy o život stěžovatele zesílily po fyzickém napadení, kterého se dopustili neznámí útočníci. Po tomto incidentu stěžovatel opustil mateřskou zemi. Stěžovatel namítal, že se soud ani správní orgán nezabývaly důvody podání žádosti o azyl, a především nesprávně posoudily tvrzení stěžovatele jako vyhýbání se vyhoštění, aniž zkoumaly opak. Stěžovatel konstatoval, že zákon o azylu nestanoví povinnost požádat o azyl ihned po vstupu na území České republiky, proto považuje za dostatečné, že požádal o azyl, jakmile se dozvěděl o možnosti požádat o azyl, neboť nadále trvala jeho obava o život při návratu do zemi původu. Stěžovatel poukazoval na skutečnost, že jsou u něho dány důvody pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a že soud nesprávně vyhodnotil

okolnosti podání žádosti o azyl, neboť tyto nesprávně interpretoval jako vyhýbání se vyhoštění z území České republiky. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že se soud nezabýval důvody podání žádosti o azyl, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že je-li žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek podle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Uvedenou problematiku řeší například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, dále rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 6. 9. 2006, č. j. 3 Azs 3/2006 - 78, www.nssoud.cz.

K námitce neznalosti českého práva a nevědomosti o možnosti podat žádost o azyl již Nejvyšší správní soud judikoval, že vnitřní pohnutky, které stěžovatele vedly k tomu, že nepožádal o udělení azylu před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, nejsou pro toto řízení relevantní. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že si stěžovatel musel být vědom, že po zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky pobývá na tomto území nelegálně, tuto situaci měl řešit a vejít do kontaktu se státními orgány nebo alespoň požádat o pomoc nevládní organizace, čímž by se o možnosti podat žádost o udělení azylu dozvěděl. Nejvyšší správní soud připomíná, že pokud žadatel o azyl opustí zemi svého původu z toho důvodu, aby vyhledal ochranu před nebezpečím, které mu v této zemi hrozí, má žádat o udělení azylu bezprostředně po příchodu do země, kterou považuje za bezpečnou. V takovém případě vůbec nezáleží na znalosti či neznalosti práva cílové země, ale na vnitřní potřebě pomoci či ochrany pocíťované samotným žadatelem. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo obrátit se svými problémy v zemi původu na státní orgány České republiky bezprostředně po svém příjezdu. Pokud tak neučinil, zpochybnil tím své důvody pro udělení azylu a podpořil závěr žalovaného o účelovosti svých podání, kterými chce především legalizovat svůj pobyt v České republice a vyhnout se tak správnímu vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 137/2006 - 64, www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud v v Hradci Králové stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce Mgr. Petra Holého do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu